

INBALI IȘERLES

FOXCRRAFT

Vulpile malefice

» CARTEA ÎNTÂI «

Traducere din limba engleză de
Cătălin Georgescu

1

Labele mele atinseră pământul uscat. Vălătuci de praf s-au ridicat când am țâșnit spre gard. Am virat, pentru a-i evita, și apoi m-am redresat și m-am ascuns sub niște crengi uscate. Urmăritorul meu era tot mai aproape, iar eu fugeam spre necunoscut, spre desișul verde aflat de cealaltă parte. Simțeam mireasma bogată de alune și de stejar, simțeam liniștea și pacea de dincolo de păienjenișul acela de vegetație.

Țipătul său ascuțit sparse liniștea.

Într-un acces de panică, m-am furișat pe sub gard. Bulgări de pământ mi se lipeau de burtă, îngreunându-mi mersul. Bătăile inimii îmi bubuiiau în urechi. Pentru o clipă, uscăturile m-au acoperit cu totul, ținându-mă la pământ. Iarba părea să râdă de mine, gâdilându-mi mustățile.

Încă o zvâcnitură disperată și iată-mă liberă, pierzându-mă în labirintul verde al sălbătăciei.

Fulgii jucăuși de nea aruncau în jur crâmpoie de lumină albă.

Mi-am ținut respirația.

De sub gard apărură un bot ascuțit, care împungea aerul. Ochii de chihlimbar ai vulpoiului se întâlneau cu ai mei; pupilele întunecate ale ochilor lui se îngustară. Frica mă sugruma. M-am liniștit singură. Mă simțeam în siguranță, căci era prea mare ca să se strecoare pe sub gard. Se izbi cu spațele și scoase un urlet, dând cu piciorul lui subțire din față prin deschizătură și scormonind cu ghearele prin țărâna de lână lăbuța mea.

M-am dat înapoi, cu ochii ținuiți pe gard. Nu putea merge mai departe de atât, iar el știa asta. Se trase înapoi, iar laba îi dispărură după gard. Îl auzeam cum pășeste. Prin deschizătură se vedeau crâmpoie din blana lui roșiatică ori de câte ori trecea pe acolo. Apoi dispărură din câmpul meu vizual și se lăsă liniștea. Și eu eram tăcută, abia mi se auzea respirația.

Simțeam vulpoiul acela. Silueta trupului său. Pământul argintiu-auriu al cozii sale. Vedeam, cu ochii minții, culorile lui și îi simțeam firele de păr din coadă ca și cum m-ar fi atins cu adevărat. Pentru o clipă, am văzut capătul gardului și am simțit frustrarea care-i încleșta limba.

Îl cunoșteam pe vulpoiul acesta ca pe propria mea umbră.

Urechea mi se roti deodată. Într-un copac din apropiere, croncănea o pasăre. Era mare, cu pene negre și lucioase. Când mă zări, se opri din croncănit. Își ascunse ciocul, mișcându-se nervoasă de pe un picior pe celălalt. Apoi își

arcui deodată aripile strălucitoare, ca și cum ar fi invocat norii de ploaie, și dispăru în înaltul cerului, cu un croncănit furios.

Se auzi lemnul scrâșnind, iar eu m-am întors cu inima bătând, gata să-mi spargă pieptul. Se izbise de gard în dreptul deschizăturii! Trecuse prin gard, într-un vălmășag de așchii și de surcele. Am țâșnit, cu stomacul strâns, plonjând în iarbă. M-am uitat peste umăr și l-am văzut, pentru o clipă, cum se lasă pe vine la pământ.

Deodată, dispăru iarăși din câmpul meu vizual.

Aerul strălucea în urma lui ca un voal, cu licărirea razelor care străpung niște aripi de albină. Pământul era ca un amestec de iarbă și țărână.

Îi știam toate tertipurile și clipeam furios, uitându-mă la blana sa. Am ocolit o buturugă, răscolind iarba. Când m-am uitat din nou înapoi, l-am văzut în întregime, blana roșiatică sclipindu-i atunci când făcu un salt peste buturugă. Îi simteam răsuflarea în ceafă.

Dar aveam și eu trucul meu.

Mi-am deschis fălcile și am croncănit precum pasărea aceea cu pene lucioase. Vocea mi-a răsunat peste tulpinile unduitoare ale firelor de iarbă, pe deasupra pământului și spre norii care se adunau la marginea cerului. Încercam să imit acea creatură cât de bine puteam eu.

Am alergat în zigzag prin iarba care mi se încolăcea în jurul labelor, încetinindu-mă. Până la urmă am renunțat – croncănitul nu păcălea pe nimeni.

Am mai aruncat o privire peste umăr. Era periculos de aproape de mine acum, botul lui aproape că-mi atingea călcâiele.

— Pirie! am țipat eu scurt în momentul în care m-a doborât și m-a cuprins cu ghearele de coadă.

Trebuia să-mi fi dat seama că croncănitul meu nu-l va opri. M-am întors spre el să-l înfrunt, arătându-mi colții.

— Destul! am ripostat eu.

Ochii îi luceau puternic:

— Nu mă opresc decât dacă cerșești îndurare!

Am luat-o din nou la fugă, dar, dintr-o săritură, ajunse cu labele pe spatele meu și mă doborî la pământ. Am încercat să mă eliberez din strânsoare, dar era mai puternic decât mine.

— Cere milă! șopti el. Spune-o!

— Niciodată! am scrâșnit eu.

Și-a lipit botul de urechea mea.

— Spune-o! Spune-o sau nu știu ce fac!

— Ce faci?

— Uite asta! spuse și se cocoță cu totul în cârca mea, acoperindu-mi fața cu limba lui lungă, lingându-mi urechile, nasul și mustățile.

Am lătrat și i-am întors fratelui meu dezmierdările, gâdilându-l pe burtă până nu mai avu de ales și se îndepărtă roștogolindu-se prin noroi, iar eu mă făceam că-l apuc de gât.

— Vezi că n-ai ce să faci? Poate oi fi tu mai mare decât mine, dar eu sunt mai deștept. Iar eu câștig mereu.

Mă lăsă să-l atac printr-o serie de ciupituri ușoare.

— Te-am lăsat eu să câștigi, găfâi el. Știu cât de greu su-
porți o înfrângere.

— Visezi, am zis eu ridicându-mă înapoi în picioare și
scuturându-mi blana.

Pirie se uită la mine și luă o poziție țațoșă.

— Cum zici tu, pui de vulpe, chicoti el răutăcios prin-
tr-o serie de icnete de frecvență înaltă. *Vulpe nebună, vulpe
rea, înc-o vulpe moartă!*

Era un fragment dintr-un cântecel pe care-l îngânam ade-
sea, deși bunica se plângea deseori că îi dă fiori.

— Nu sunt mult mai mică decât tine! m-am încruntat eu.

El țopăi, o luă într-o parte și se întoarse pe loc cu un
„oau-oau-oau” vesel.

— Vulpe-vulpiță, ești o mititică!

M-am năpustit spre el, dar reuși să se dea la o parte la
timp.

— Iar tu vei fi mereu fratele meu mai prostănac, am puf-
nit eu.

Se întoarse spre mine, apăsându-și nasul umed de gâtul
meu. Joaca se terminase. Nu m-am mai luptat cu el. Am în-
chis ochii și am lăsat căldura trupului său să se contopească
cu a mea. Îi simțeam pulsul prin falcă. Pulsul meu se sincro-
niza încet cu al lui. Făceam împreună același *ta-dam, ta-dam*
care acum devenea mai lent: *taa-dam... taa-dam...*

Ta își făcu apariția din iarba înaltă.

— Sper că vă jucați frumos împreună, vulpițelor.

Ma apăru și ea, în spatele lui.

Respect pentru drepturile de autor — Frumos? zise ea, cu ochii licărind.

Ne-am dus în fugă spre ele, gâfâind în timp ce ne lingeau urechile, plescăind și mormăind.

— Noi întotdeauna ne jucăm frumos, gânduri Pirie, uitându-se spre mine.

Tocmai când Ma începea să se îndoiască de asta, Buna se apropie de ea. Blana ei era ca a lui Pirie – groasă și pestriță, în nuanțe argintii, roșiatice și aurii care străluceau în lumină. Avea o privire vie și părea distrată atunci când alergăram spre ea.

— Fără-Blană? zise Ta, căutând să deslușească vreun indiciu pe chipul ei.

Privirăm pe deasupra ierburilor înalte. Zona aceea sălbatică era destul de îngustă, doar un pic mai lată decât o fâșie verde încadrată de teritorii gri, cu câțiva copăcei presați pe ele.

Fără-Blană cu două picioare intrau rareori acolo, dar erau mereu aproape, făcând gălăgie, mișunând și trâmbițându-și viețile lor zgomotoase. Marele Mârâit era lumea lor, o lume interzisă vulpilor tinere: un teren aspru acoperit de clădiri înalte și de Sfarmă-Oase care nu clipeșc niciodată. Cei care se furișau acolo erau hăituiți în amiaza mare, iar Fără-Blană mânuiău bâte și înconjurau vulpi care nu mai aveau să fie vâzute niciodată după aceea.

Buna își mută privirea în altă parte.

— Nu era nimic, zise ea coborându-și botul și atingându-ne năsurile. Voi doi vă jucați cam dur. Pirie, tu ești mai mare decât Isla. Sper că n-ai uitat asta.

— Ea e dură ca o blană de șobolan, pufni el și îmi dădu un ghiont prietenesc.

Botul Bunei se încreți:

— Toate...

— Eu pot să mă abțin, mă încumetai eu. Vulpe nebună, vulpe rea...

— Termină! mormăi Buna. Marele Mârăit e periculos. N-ar trebui să glumești cu asta.

Pirie trecu repede la lucruri mai vesele pentru a calma atmosfera.

— Croncănitul Islei chiar m-a păcălit, îi zise el Bunei.

Ea își ridică botul pentru a mă privi mai îndeaproape.

— Imitai cumva un corb?

Am lovit cu coada pământul înverzit. Eram mai interesată de ceea ce spunea Pirie.

— Chiar a ținut?

Pirie pufni voios.

— N-am crezut nicio clipă că aia ar fi vocea ta. Venea parcă de nicăieri și era peste tot, zise el, dându-și una dintre urechi pe spate. Parcă ar fi fost chemarea vântului, a pământului și a ierbii. Nici măcar nu mai știam unde mă aflu! Apoi, croncănitul s-a oprit deodată și mi-am dat seama că ai fost tu!

Am lăsat capul într-o parte și l-am privit. Oare mă lua peste picior?

— Da, dar nu te-a păcălit...

Cuvintele-mi ieșiseră pe un ton plângăreț.